

הקטע יום הכיפורים אפואה ואפואה שאטנו את סיפורי הארץ ...
הפיתנו שנה נאור . זהו חלק מהסיפור תלאתיה של שנה ...

הבריחה מהנאצים

בת 13 הייתי כשעליתי על הרכבת מתחנת אנהלטור-באנהוף בברלין לכיוון קופנהאגן, דנמרק. על הרציף זועזעתי כולי כשאבא פרץ בבכי. אבי, החזק שלי, זיעזע אותי בדמעותיו. והרי כבר שנה שלמה אני דורשת, ביוזמתי, לצאת ולברוח מחיילי ה-S.S, שתפסו את ביתנו בברלין ושירקו על אבא.
לעולם לא אראה עוד את אבא ואמא.

כמעט 4 שנים אני חיה בעיר ובכפרים של האי פין, כשאני מכשירה עצמי לעלייה לארץ ישראל. שנתיים וחצי אנחנו כבר בדנמרק תחת הכיבוש הנאצי.

מוקדם בבוקר, באוקטובר 1943, הגיע אלי צעיר מההכשרה והודיע, כי למחתרת הדנית נודע על המבצע לגירוש היהודים לטרזינשטט ומשם לשאר המחנות. הוא העביר לי את מקום המפגש הסודי, צריך בודד על שפת הים, שתנרם הכומר של העיר השכנה. ההוראות היו לזחול בתעלות שבצדי הכבישים ולהסתתר בהן כדי להתחמק.

12 בנים ו-3 בנות - הגענו בסוף הלילה לצריך הריק. יום אחר יום עבר מבלי לאכול, למעט פעמיים, כשהצלחנו להשיג בסביבה כמה חתיכות לחם.
מספר ימים אחר כך מצאתי עצמי מעולפת על רצפת הצריך הסגור, תשושה מרעב ומחוסר אויר.

הבריחה הבאה היתה לכיוון האניה שתוציא אותנו מדנמרק. כשאני בגילה של נכדתי הצעירה והאהובה - כך מצאתי את עצמי בודדה ברחוב בעת הפצצה וללא מקום מסתור, וכך על המעבורת בין שתי נזירות, שהסתירו אותי בין דפי עתון. וכך - כשאני מובלת על ידי איש דני, שמחזיק פרח בדש מעילו.

הקטע הקשה ביותר לי אישית - היה על אונמת הפחם שאמורה להבריח אותנו לחופש; מאות מאיתנו נדחקו בתחתית האניה, בין ערימות של מאות טון של פחם שחור, שמיועד לגרמניה. ידענו, כי האניה אמורה לשנות מסלולה ולשוט לחופש בשבדיה.
ואז הגיעה הביקורת של הקצינים הגרמנים. בעוד הקצינים צועדים למעלה, החל תינוק שלידי לבכות בקול גדול. אחד הנוכחים אמר לנו בכעס: "אין טעם למותם של מאות בשל תינוק אחד" ודחף בכוח סמרטוט לפי התינוק. האמא של התינוק הביטה בי ואני השתיי שעיני מתמלאות בדמעות של חוסר ישע...

שושנה נאור